

Воробйов Іван Семенович
(24.12.1924 р.н.)

ЛИЧНЫЙ ЛИСТОК
учету кадров

Воробйов
отчество **Семенович**

Дата, место и м-п рождения **1924. 24/12**
с Воробйово, Обоянского р-на
(уезд, уездная, город, район, область)

русский в. Соц. происхождения **из крестьян**
партбил. **май 1949** партийный № **05244052**
(индекс и дата выдачи) категория

ВЛКСМ, с какого времени и № билета
Везде

Фамилия или отчество	Год вступления	Год выезда	Год возвращения	Если не вернулся, то указать с какого срока, от куда, указать в формуляре деловых бумаг
Воробйов	1954	1960		

национальность и языки народов СССР владеете **Русский и украинский**
языки - **украинский - с детства**
языки - **не знает**
языки - **не знает**

Батьківщиною Івана Семеновича є с. Воробйовка Обоянського району Курської області, де він народився в сільській родині бідняків. В 1926 році батьки переїхали в м. Констянтинівку Донецької області і стали працювати на хімічному заводі простими робітниками.

До початку війни Іван Семенович закінчив 7 класів школи, навчався в гірному технікумі та закінчив 2 курси скло механічного технікуму. До моменту окупації Донбасу німцями, велика родина (батьки, дві сестри та два брати) була евакуйована в м. Камінь на Обі Алтайського краю. Іван встиг до призову в армію 05.05.1942 року пропрацювати слюсарем на одному з підприємств, а після мобілізації, навчання на військових курсах та молодших командирів був направлений на фронт в лютому 1943 року. Перебуваючи на фронті, до самого закінчення війни весь час був на передовій: мінометником та танкістом. За участь у боях його було нагороджено бойовими відзнаками: Орденом Слави, медалями «За відвагу», «За взяття Берліна», «За звільнення Праги», «За перемогу на Німеччиною у Великій вітчизняній війні».

Не дивлячись на закінчення війни Іван Семенович продовжував службу в армії: в Австрії та у м. Бар Вінницької області і тільки в лютому 1947 року після тяжкої хвороби та встановлення інвалідності II групи, його було демобілізовано.

До 1954 року Іван Семенович встиг пропрацювати зав канцелярією Вінницької обласної контори Держбанку, інструктором та завідуючим відділом обкому комсомолу, головою обласної ради ДСО «Буревісник», закінчив двохрічну Львівську юридичну

шкоду, а згодом і Київський університет ім. Шевченка. За державним розподілом дипломованого юриста направлено на роботу слідчим Чорнобаївського та Звенигородського районів черкаської області.

В 1957 році Івана Семеновича за сімейними обставинами переведено у Вінницьку область, де він до 1972 року пропрацював слідчим та на різних прокурорських посадах в районних прокуратурах та Вінницькій обласній прокуратурі.

За рішенням президії Вінницької обласної колегії адвокатів від 6 березня 1972 року Івана Семеновича прийнято адвокатом у 2-у юридичну консультацію м. Вінниці.

В цей же рік його призначено завідуючим юридичною консультацією Староміського району м. Вінниці, в 1974 році він очолив комісію по якості обласної колегії адвокатів.

Як і всіх адвокатів тієї післявоєнної школи Івана Семеновича відрізняли чесність, принциповість, відвертість у відстоюванні своєї правоти та законності по кожній зі справ. На жаль це не завжди подобалося прокуратурі та суддям при розгляді конкретних справ, вони зверталися до президії з заявами про деяку різкість та відвертість Івана Семеновича під час судових слухань.

Вітаючи Івана Семеновича з 60-річчям голова президії Васюра С.Н. зазначав:

«Хотя вследствие своего ершистого характера, Вы иногда и зарабатывали «шишки», однако мы все вас любим и уважаем за Вашу прямоту и душевность...».

Іван Семенович був на бойовому посту до останнього дня свого життя 17 вересня 1997 року.

Він залишив після себе не тільки добру пам'ять колег, але і пам'ять рідних та близьких: дружини – Галини Максимівни, яка все життя пропрацювала у бібліотеці Вінницького педагогічного університету, сина Миколи, 1948 р.н. та дочки Наталії, 1955 р.н., брата та сестер, чисельних внуків та племінників.